

בדרכי שוחד ציבורי והונאת הבריות מנסים להקים בארץ גולם אשר יקום על הדמוקרטיה הישראלית, על המשק ועל החברה

התעריץ והשני

הוא תוקף ההפכים הפוליטיים:

כדי לעשות שלום עם מצריים, ררוש לאומן מצחצח-הרבות כמו מנחם בגין.

כדי לנצח על תוכנית כלכלית ימנית-ריאקציונית, ררוש סוציאליסט כמו שימרון פרס.

ועל אותו המישל:

כדי להסל את העיתונות החופשית בארץ, ררוש ליברל מיקצועני כמו אמנון רובינשטיין.

לפני שקמה הקואליציה הנוכחית, כאשר גורלו של המערך היה תלוי בין השאר בשלושת הקולות של אמנון רובינשטיין בכנסת, הוא לחם כארי להגשמת חלום-חיוני.

לא על מדיניות של שלום, לא על חקיקת חוקה, לא על הבטחת זכויות-האדם בארץ, רובינשטיין התעקש על מטרה נעלה הרבה יותר.

הוא רצה להגשים את חלום-הלומותיו, את חזון ימיה-משיח: הקמת ערוץ שני לטלוויזיה.

ראבן, הדרישה האחת הזאת הוכנסה לכל הסכמי הקואליציה. עבשיו עומד השטר לסירעון, בבחינת ייקרב הדין את ההר. ייהרג ולא יעבור.

יש כאן בעיה פסיכופוליטית. מה גרם לו לרובינשטיין לראות בהקמתה של תחנת-טלוויזיה את פיסגת כל שאפותיו, את תרר מתו הבלעדית להיסטוריה העברית?

אומנם, הטלוויזיה הזאת תהיה כפופה לשרהתיקשורת, והוא יעשה בה כבתוך שלו. אך הרי לא לעולם ישמש הוא כשרהתיק שורת. אם כן, מה גרם לו לרובינשטיין לרקוד סביב האנטנה השנייה, כמו שרקרו בניישראל סביב עגל-הזהב?

יש לכך רק הסבר אחד: הסיכוי לשלוט בכלי-התיק שורת אדיר-ברוח בזה, ולוא גם במשך שנה-שנתיים בלבד, כליכך משבר את חרשיו, עד כי שיתק כל מחד שבה הגיונית.

שהרי המחשבה ההגיונית אומרת: זה יהיה אסון. אסון משולש.

אסון הראשון, והגרול ביותר, נוגע לעיקרו של המכשיר המתוכנן: הפירסומת. הערוץ השני יהיה כולו מבוסס על פירסומת מיסחרית.

פירסומת טלוויזיונית אינה דומה לכל פירסומת אחרת. היא פונה אל קהל שאינו יכול לברוח, קהל שבוי. היא פונה בו זמנית אל שני החישים העיקריים. היא פונה אל האדם בסירתו הפרטית ביותר. היא טר טאלית.

צופה ההולך לקולנוע, והרואה שם סרט-פירסומת, יודע ש הוא נמצא בעולם של חלומות. קורא של עיתון מסתכל במדעת-פירסומת כשכל חושי הביקורתיים עימו. הוא מצפה לקבל מידע, ולהעבירו תחת שבת הביקורת. אך צופה-הטלוויזיה רואה את הפירסומת בטרקלין ביתו, או אף כמיטתו. היא תוקפת אותו באופן טוטאלי, טוטאליטרי.

אין זו פירסומת רגילה. זהו שטיפת-מוח. כאשר הפירסומת הזאת אומרת לו: כולם קונים מכונת מפר ארת, אין זו הצעה. זוהי פקודה.

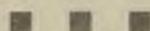
במשך שנים פועלות כל ממשלות-ישראל כדי למנוע את הע ליה הרת-האסון של רמת-המיזחיה בארץ, שאינה נעוצה בהגברת המאמץ ובשיפור הייצור, אלא במשקדמס האוכל את עצמו. למען מטרה זו אומללו קנים וילדים, הוטלו אגרות על חינוך ובריאות, צומצמו סוכסידיות על מוצרי-סוד.

ממשלה זו, המטילה על הציבור חומרות נוספות כדי להוריד את רמת-המיזחיה שלו, באה עכשיו ומכניסה למדינה מכשיר אדיר-עוצמה, שכל-כולו יהיה מוקדש למטרה אחת: להמריץ את הציבור לקנות עוד ועוד, להגביר את הצריכה בלי גבול.

מאז מיסטריוה העלונים, כאשר ממשלת-טרויה הכניסה לעיר את סוסיה-העץ המפורסם, לא עשתה ממשלה מעשה כה אווילי.

הטלוויזיה הפירסומית, המיסחרית, תדרבן בהכרח את הצריכה בארץ מעבר לכל יבולת בלבדית, תיצור לחץ אדיר לרכישת מוצרי-בראווה, מוצרי-ביזבוז.

כמו מר"ל מטורף, היא יוצרת גולם שיקום עליה. זהו טרוף-מערכות.

ש לעניין הפירסומת היבט נוסף, חמור עוד הרבה יותר.

בעולם המערבי נערכו מחקרים מדעיים רבים על נושא המטרוד את מיטב המוחות: כיצד משפיעה הפירסומת בטלוויזיה על רמות החברה והמדינה.

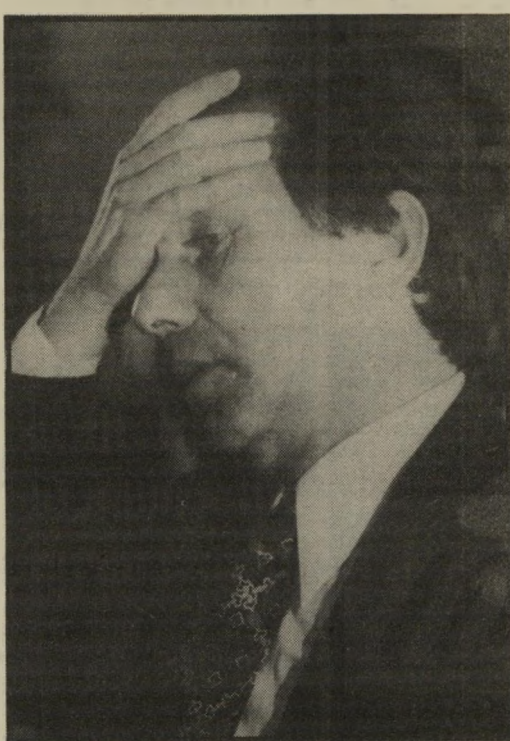
בגלל עוצמתה הכבירה של פירסומת זו, הגובלת בשטיפת-מוח לאומית, היא משפיעה על רמותה של החברה כולה. היא יוצרת

סולם-ערכים חדש, רגם של חיקוי, דמות של גבר ואשה אידר אליים.

מובן שזוהי דמות של האדם הצורך, האיש בעל מוצרי-הראווה, החי בחברה החומרנית, שבה נמדד דים הצלחתו של אדם וערכו על פי הדברים שהוא קונה.

כאשר תעבור שטיפת-מוח זו על מדינת-ישראל, ייעלמו בה השרידים האחרונים של חלוציות, הכבוד לעבודה, הערכת האדם על פי תרומתו לחברה. הם ייעלמו כקנה-מידה לערכו של אדם. המצליחן יהיה בעל המכונת הגרולה ביותר, בעל מכשיר-הטלוויזיה החדש ביותר, בעל הווילה המפוארת ביותר.

בעיני הנשים, הדוגמה לחיקוי תהיה הצעירה הב לונדית, שתצא ממכונת אמריקאית ענקית כדי לחזור לווילה שלה בסביון, בעלת הריהוט הדני וה

השר רובינשטיין: סוס ליברלי בטרויה

ישש האיטלקי, כדי לראות טלוויזיה ליד בריכת-ההש חיה המתזממת.

את הדגם הזה יראו לא רק ברמת-אביב ובהר-הכרמל, אלא גם בקריית-שמונה, בשדרות, בירוחם ובשכונת-מוצוררה. גם שם יראו את הדוגמה הזאת, לא בקולנוע, אלא בחדר-הארוחים, בחדר-המרי טות.

יווצר לחץ חברתי עצום. מי שלא זכה בכל אלה (ומי מאיתנו זכה?) ירגיש שהוא נכשל, שילדיו בזים לו, שאשתו מזלזלת בו (או שבעלה מואס בה).

זהו מהפכה של צפיות, שתמצא את ביטויה בתופעות חברתיות שאת סופן מי ישרנו.

אשר לומר, כמובן, שמגמות אלה כבר קיימות בחברה היש ראלית ממילא.

זה נכון, אך כל המגמות השליליות האלה, שעליהן שופכים הפוליטיקאים דמעות-הגין, יקבלו תאוצה חזקה יותר ללא-שיעור כאשר מכשיר אדיר זה של שטיפת-מוח יועמד לרשותן. זאת תהיה מציאות חדשה.

ועל כל אלה אומר המבואר להצעת-החוק, בהתי חפדות הראווה לכפריהשיאים של גינם, שהערוץ השני בא ללחום בסרטי-ההווידיאו שבהם ישנה השי פעה ניכרת של תרבות זרה?

רובינשטיינים יטענו כי יש בחוק המוצע ערובות מפני מגמות אלה.

ואכן, יש בחוק סעיפים למככיר המקימים כל מיני מוסדות ומועצות ווועדות, שתפקידם יהיה לפקח על הפירסומת, ואשר וכלו להגביל את אורכה ותוכנה וצורתה.

אשרי המאמן.

כל הסעיפים האלה הם אחיות-עיניים. הם באים לר מות את הציבור, או — גרוע יותר — את בעלי-ההצעה עצמם.

שום כוח בעולם לא יגביל את הפירסומת הזאת. כי זה טיבעה של פירסומת מסוג זה: מי שפותח לפניו חריץ קטן, יוצף עלי-דיי מכול.

הרובינשטיינים הקטנים יהיו דומים לשולית-הקוסם, שביקש להפעיל מטאטא כדי שיביא לו מים, ושעמד לטבוע במים שהביאו אלפי מטאטאים, אולם בניגוד לאגדה, במציאות לא יבוא מכשף וקן ומנוסה שיציל את השוליה.

תחנת-טלוויזיה היא מכשיר יקר מאין כמוהו. היא תבלע מיל יונים, ותדרוש עוד ועוד. לעולם לא יספיקו לה הכנסותיה. על מיזבת המולך זהה יהיה צורך להקריב את הכל — שיקולי אסתטיקה, שיקולים לאומיים, שיקולים חברתיים. כי תמיד תישמע הזעקה: אם לא יבטלו את המיגבלות, אם לא יתנו חושש מחלט לפירסומת, תפשוט התחנה את הרגל. או שלא תוכל לספק את רעב ציבור הצרכנים, שיפנה אל סירטי הווידיאו.

ישראל היא מדינה קטנה, ולה משק ועיר. כל הפירסומת האפ שרית תספק בקושי את הצרכים המינימאליים של תחנה כזאת — במיקרה הטוב ביותר.

הערוץ השני יהיה שואה חברתית.

מ עולם לא ר. נכנסו בהצעת-חוק אחת כל-יך הרבה סיסמות חסודות, כל-יך הרבו: מישאלות-לב וכל-יך הרבה הבטחות חסרות-כיסוי כמו בהצעה זו.

זה נוגע גם לסכנה השנייה הטמונה בה: השתלטות הממשלה על החדשות.

אחת הסיבות העיקריות לפופולאריות של רעיון הערוץ השני בקרב הפוליטיקאים היא הדיעה הכללית הרווחת בקרב הפו ליטיקאים שהטלוויזיה הקיימת אינה משרתת אותם כראוי. וב עיקר: שאינה מגישה את החדשות שהממשלה היתה רוצה לשרר צרה זו תבוא על תיקונה.

אומנם, בהצעת-החוק מרובר הרבה על איסור כל תעמולה פר ליטית בערוץ השני (סעיף 8), על החובה להגיש שידורי-חדשות "מדויקים, מהימנים ומאוזנים" (סעיף 70), ולשמור על "איון נאות" (סעיף 51) ועוד דברים יפים שכאלה.

ומי ידאג לכך? מנהל בללי, שישמש גם כעורך ראשי. את המנהל הזה תמנה מועצת-המנהלים, באישור הממשלה.

ומי זאת מועצת-המנהלים? גוף שרוב חבריו ימנו עלי-דיי "הרשות השניה".

ומי ינהל את הרשות? מועצה של 15 חברים, אשר שרהתיקשורת יציע אותם והממשלה תמנה אותם. מבין ה-15 המוסלאים, שמונה יהיו עובדי-הממשלה ושיצגו-ציבור.

איילו נציגי ציבור? כבר ראינו בערוץ הראשון מי הם נציגי הציבור: עסקני-מיפלגות המתמנים על פי מפתח מיפלגתי וסי-עתי, בשמות-צופן שונים. (נציג הסופרים יהיה חבר מחנה-לוי בחרות, נציג העיתונאים יהיה איש מיפלגת-העבודה מתמנה רבין, נציג המורים יהיה איש-המפד"ל, וכו'). גם בהצעת-החוק הזאת יש רשימה מרשימה של גופים ציבוריים שהיו מיוצגים (סעיף 9), בסוף יהיו כולם עסקני-מיפלגות.

וכמי ימנה את יושבראש המועצה? שרהתיק שורת, כמובן. הירר יקבל שכר של דירקטור. (יפת) ומי ימנה את המנכ"ל? לא קשה לנחש: שרהתיקשורת יציע, הממשלה תאשר, והמועצה (זו שמונתה עלי-דיי הממשלה לפי הצעת שרהתיקשורת) תמנה.

רושה סבלנות של ברזל כדי לקרוא את כל עשרות הסעיפים היוצרים מעטה עבה של קורי-עכביש לגליסטיים כדי לכסות את האמת הפשוטה:

הרשות הזאת תהיה כפופה לחלוטין לשרהתיק שורת. קרי: לאמנון רובינשטיין. הוא שימנה את כל השולטים בה להלכה, בצורה זו או אחרת, ישירה או עקיפה. הוא יהיה העריץ של הערוץ.

ואם יתפתח חסיד שוטה של השר רובינשטיין למחשבה כי אדם כליכך ליברלי לא יכול להויק" — מוטב לו לחשוב שלא לעולם חוסן, ולא לעולם כיסא. אחרי רובינשטיין יבוא מישוה אחר.

אריאל שרון, למשל. ואולי גאולה כהן, בממשלה ימנית. או חיים ברלב, בממשלה שמאלית. ואולי — מי יודע? — זבולון המר. ואולי יצחק פריץ.

שילטון אדיר נוסר פה בדיי איש אחר. ומכיוון שהראשון יהיה אמנון רובינשטיין, אשר